

N:o 79.

Af Herr Jöns Andersson: Rörande ändring i Kongl. Förordningen angående expeditionslösen af den 30 November 1855.

Då det är en ostridig rättsprincip, »att grunden för beskattning af den egendom, som död person efterlemnar, är den, att eganderätten öfvergår från en person till en annan, men i det fall att den affidne efterlemnar make, det endast är den del af boet, som tillhört den affidne, hvilken förändrar egare, bör också endast denna, men icke den öfriga delen i boet, hvilken i sjelfva verket lika väl före, som efter dödsfallet tillhör den efterlevande, vara föremål för beskattning»; men då denna rättsprincip icke tyckes vara uppmärksammas uti Kongl. Förordningen angående expeditionslösen af den 30 November 1855, som bland annat stadgar, att, vid boupptecknings ingifvande till domstol, en så kallad inregistreringsavgift bör af boets behållning erläggas, således äfven af den efterlevande makens giftorätt, och då nu vid 1862—1863 årens riksdag Bevillnings-Utskottet i sina betänkanden angående stämpelpappers-avgiften (se Utskottets betänkande N:o 7, pag. 12) just anfört denna rättsprincip såsom ett stöd för det sedermera i Kongl. Kungörelsen den 23 November 1866 § 6 fastställda stadgandet: »att vid bouppteckningar befrielse från stämpel må ega rum för efterlevande makes giftorätt, hvilken, ehvad den utgör mera eller mindre, beräknas till hälften af behållningen i boet», så vågar undertecknad, med åberopande af ofvannämnda rättsprincip, föreslå att denna princip äfven måtte blifva tillämpad med afseende å Kongl. Förordningen af den 30 November 1855,

så att, vid bouppteckningars ingifvande till domstol, den i nyssnämnda Kongl. Förordning stadgade så kallade inregistrerings-

afgift måtte utgå endast af den aflidnes efterlemnade egendom, men att befrielse derifrån måtte ega rum för efterlevande makes giftorätt, hvilken, ehvad den är större eller mindre, måtte beräknas till hälften af behållningen i boet.

Stockholm den 26 Januari 1872.

Jöns Andersson.

N:o 80.

*Af Herr **Sven Håkansson:** Angående ändring i 41 § Konkurslagen.*

Enligt 41 § af gällande konkurslag skall Rätten, då gode män utses, förordna en ärlig och förständig man, inom eller utom Rätten, att i konkurssaker vara dess ombudsman. Honom åligger att öfver gode männens och sysslomännens förvaltning hafva tillsyn; att vid de borgenärers sammanträden utom Rätten, der han är tillstädes, föra ordet; att hos Rätten eller domaren anmäla de frågor, hvilka af konkurssaken uppstå och Rättens pröfning påkalla samt att i öfrigt vidtaga de åtgärder och beslut, hvilka enligt samma lag ankomma på hans pröfning.

Erfarenheten har icke bekräftat det väntade gagnet af denna inrättning. Af den tillsyn öfver gode männens och sysslomännens förvaltning, som ombudsmannen skolat utöfva, har man förnummit få spår. Har ett bo blifvit ordentligt och väl utredt, så har det varit sysslomännens förtjenst, och tillvaron af en Rättens ombudsman har ej kunnat förekomma rättmätiga och grundade klagomål öfver långsamhet och oredor i konkursförvaltningen. Då ombudsmännens befattning med de tvistefrågor, som vid konkurs uppkomma, inskränker sig till en enkel anmälan af dem till